

Но на врага му градът, къщата,
пуста остана стока и мъка;
Ам' тези хора, тъй дето гинат?
Какво нещастие! как да не сварят
те да избягат, а да дочкат
гибел такава, горест и ужас...
Лоше ти казвам, пораза страшна!
Такова нещо нито съм виждал,
нито съм чувал, нито съм чувал,
нито съм чякал да доживея..
Ужас ти казвам, чудо и помен;
скончание мира не вярвам толкоз
страшно да бъде ни тъй ужасно...
Градът злочестий от три страни е
букнал та пламнал; пъкъл е сякаш!
В пожарът вътре злодеи щъкат,
демони сякаш, из ада пъкат.
Пушки пицове пукат и тряскат;
саби ножове лъщят та бляскат:
на всякой пукот, на всякой блясък
човек загинва, живот ся свършя.
Битва да кажеш не е то битва,
ни бойно поле. Залхана съща,
дето не колят крави, говеда,
а колят хора, човеци трепят.
Викат, горките, късят ся, плачат;
блъскат ги, мушкат, теглят ги, влачат,
падат и гинат с хиляди хора!
На всяка стъпка гледаш и жертва,
на всякой раскрач - и сянка смъртна.